

НА РИБОЛОВ

Дейвид Уилкерсън

1 Август 1983

Искам да ви говоря за уникалното преживяване, което се споделя предимно от онези, които копнеят да навлязат дълбоко в Христос. То е свързано с огромно духовно отстъпление, което обикновено следва периоди на свежо помазание и божествено откровение. Само тези Божии мъже и жени, които са уникално докоснати от Него могат да разберат застоя и спускането на тъмнината, които следват моментите на духовни висини.

Такова е свидетелството на духовните гиганти във всички епохи: най-трудните изкушения, най-тягостните битки идват скоро след най-великото духовно преживяване.

Трънът на плътта на апостол Павел дойде след като получи най-голямото откровение – скоро след като се възнесе на третото небе и свидетелства неща, които бяха твърде прекрасни, за да се опишат.

Даниел реши да се моли и в дух на ходатайство на него му бяха дадени мъдрост и откровение. Прясно помазан от Духа на всемогъщия Бог, той беше хвърлен в рова с лъвовете.

Трите еврейчета влязоха в договор да живеят свят, отделен живот. Те станаха духовно и физически мъдри и просветени, повече от всичките си връстници. Стигнаха до огнената пещ. Духовният глад в тях им донесе откровение, което от своя страна доведе до още по-сериозен духовен тест.

Самият Христос не можа да избегне неминуемия тест, който последва голямото помазание. Той беше воден в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола, веднага след като Духът слезе над Него, когато излезе от водата, в която се кръсти. Той директно премина от откровение към изкушение.

Лично преживяване

Тъкмо наскоро преминах през почти неописуемо преживяване. То започна преди около 6 седмици на едно събрание в Далас, Тексас. В края на посланието ми за страданията на Христос, Духът на Господа дойде върху мен по един мощен начин, буквално поемайки контрол върху цялото ми същество и чрез устните ми започна да издига Господ Исус. Само три думи бяха изговорени – „Слава, почит и хвала.” Отново и отново, на по-висок глас, думите се изливаха като бурна река.

Изведнъж бях пометен от тази река на хваление и почувствах духовния ми човек да напуска залата. Моите хваления вече се присъединиха към тези на ангелите, на небесните

множества около трона. Стотици в публиката седяха притихнали на местата си, а аз се свлякох на амвона. Независимо от това, че физическото ми тяло лежеше проснато в залата, духовният ми човек вече не беше на земята. Аз бях с покланящите се множества близо до Божия трон. Каква свобода за хваление усетих. Каква чудесна светлина – толкова топла и носеща утеха.

Помислих си: „Това трябва е нещото, което светиите от всички векове трябва да са видели в небесните места.“ Аз се радвах в духа си, падах пред Него и виках: „Слава, почит и хваление. Достойно е Агнето!“

Не съм способен напълно да опиша това преживяване. Зная, че никога няма да съм същия. В Неговото присъствие не помислих да видя Мойсей, или Авраам, или някой от патриарсите, дори нито Павел. Не усещах желание да потърся семейството и приятелите си. Ясно видях защо там няма бракове. Видях колко маловажен беше въпросът: „Ще се познаваме ли в небето?“

Нищо от тези неща нямаше значение. Нямаше грижа за улиците от злато, или от големите къщи, или за наградите. Христос беше всичко – всепоглъщащ, все-изпълващ, все-удовлетворяващ. Нямаше място за каквото и да е друго. Нито за земни спомени, нито за човешки атракциони. В Неговото присъствие е пълнота от радост, от дясно Му – винаги веселие. Това беше откровение за Христос във вечна Му слава, която толкова лесно пленяваше сърцата. Наистина в Него е пълнотата на Божеството.

Зная, че радостта и екстаза в небето не са статични, не застояват на едно ниво. Радостта, откровението за това кой е Христос ще стават още по-големи, през цялата вечност. Ще имаме постоянно разширяващ се капацитет да се наслаждаваме на славата Му през цялата вечност – с все по-нова и по-голяма радост и откровение. Ще растем в познаването на Него и това откровение ще ни дава все по-усилващо се чувство на радост и мир. Има радост, която минава всяко разбиране.

Аз не исках да напусна тази славна сцена. Хваленията ми се бяха слели в едно с вечните гласове на поклонение - докато множествата се покланяха, всичко изглеждаше като един голям и славен глас. Той беше прекрасен! Започнах да осъзнавам колко малко знаем за славата на хвалението и как нашите хваления се смесват с хваленията на всички светии от всички векове – в един славен, вечен хор.

И каква славна светлина! Тя проникваше навсякъде! Христос я излъчваше, не лъчи светлина, а отразена светлина, която носеше живот, утеха, радост и усещане за близост до Него.

Знаех, че това, което преживявах не беше резултат от някаква лична святост или духовна доброта, която притежавах. Това просто беше Бог, Който отговаряше на отчаяния ми глад и на вътрешния ми вик да Го познавам по-добре – само това ми позволяваше да усетя частичка от Неговата слава.

Когато се събудих и седнах, съпругата ми се успокои. Хората помислиха за момент, че съм получил сърдечен удар. Но тя беше спокойна, когато видя Господната слава на лицето ми.

Присъствието ѝ беше толкова силно, че мина дълго време преди да проговорим и дума един на друг.

Същата вечер аз си помислих, че никога отново няма да се върна в долината на отчаянието. Не бях ли видял малко от славата Му? Не беше ли това най-голямото откровение в живота ми? Не бях ли решил в сърцето си да изоставя всички плътски пътища, и да извървя пътя си с Бог? Определено някои хора биха си помислили, че такова преживяване е емоционално, твърде харизматично или дори небиблейско. Но никой не може да отнеме това, което преживях – то беше твърде свято и прекрасно.

По-малко от седмица по-късно аз навлязох в най-сухите шест седмици от живота ми. Очевидно отивах от небесните места до агонизиращата празнота. Не че дори веднъж съм се усъмнил в любовта Му към мен. Напротив, аз Го обичах повече от всякога. Никога не съм се съмнявал в моето спасение.

Бях си помислил, че скоро след това щеше последва страхотен растеж. Духовното ми откровение за Бог щеше да се увеличи с гигантски стъпки. Гладът ми за Него щеше да бъде задоволен от постоянно растяща божествена мъдрост и библейско откровение. Писанията щяха да станат по-разбираеми. Молитвата щеше да стане по-славна. Но вместо това небесата изглеждаха затворени за мен. Молитвеният ми живот спадна, настъпи духовна сухота. Все едно бях в безизходно положение, сякаш губех духовна почва под себе си. Един брат ми обясни, че настоящото ми изоставяне беше Божият начин да ме приземи, за да избегна всякакви такива по-нататъшни емоционални преживявания. Но в сърцето си знаех, че забележките му произлизаха от собствената му духовна безжизненост. Той беше перфектен в думите си, но духовно разорен.

Със сигурност Бог не се криеше, защото Той обеща, че никога няма да ни изостави или забрави. И въпреки това очевидно Той спря потока на духовна енергия. Но дълбоко в себе си, аз можех да усетя целта на изпитанието. Знаех, че преживявам изпитание подобно на много други.

Т. Остин-Спаркс беше един благочестив английски служител, който беше получил невероятни откровения относно обитаването на Христос в нас. Той е един от любимите ми автори.

Една скъпа дама ми писа тази седмица, казвайки ми как първо е открила неговите писания. Те я докоснали толкова дълбоко, че тя продала всичко, което притежавала и отишла в Лондон да слуша поучението му. Тя лично го чула да изповядва на учениците си, че всяко ново откровение, което получавал за Христовата слава, било последвано от сатанински атаки върху физическото му тяло. Гастритът ужасно го болял, появили се стомашни болки, имал безсънни нощи, и се чувствал изключително самотен. Малцина от учениците му знаели цената, която той плащал за такова дълбоко откровение.

В едно от писанията му, озаглавено НЕГОВАТА ВЕЛИКА ЛЮБОВ, брат Спаркс е споделил някои от прозренията си по темата. Той написа:

„Имаме много да кажем за пълнотата на Христос, за църквата, на която Той е тяло и за идентифицирането с Христос – всички тези велики истини, велики концепции. Но това, което откривам, е следното: Божиите мисли за нас не са се свършили. Аз съм много радостен за това, но то е най-болезненото нещо, което можем да знаем – те никога няма да приключат, докато сме тук и за да отидем до по-нататъшен етап нещо трябва да се случи с нас, да стигне до дъното на сърцето ни, да ни очисти от всичко предишно. Преминаваме през ново преживяване на смърт, изоставяне, празнота и безнадеждност, за да стигнем по-далече в божественото откровение.”

„Ние си помислихме: ‘Сега дойдохме до пълнотата на Божиите мисли. Сега подробно виждаме какво търси Бог. Разширяваме се.’ Заемаме се с даденото нещо за известно време и то изпълва цялото ни видение и накрая сякаш нищо не е станало и след това идва ужасно време за нас. О, да, това нещо беше правилно, беше истинско, но то не беше изцяло Божията цел”.

„Опитът ми е, че само чрез подобна история с Бог: на повтарящи се изоставяния, изпразвания и безнадеждност, след чудесни откровения и времена, когато чувстваш, че не съществува нещо повече от това, което си преживял, че отново си доведен по-напред и видението ти се е разширило.”

Апостол Петър отиде да лови риба

Най-великото откровение, което учениците приеха, наблягаше на възкресението на Исус Христос. Това се случи през първия ден от седмицата, когато учениците, поради страх от юдеите, се криеха зад залостени врати. Изведнъж ето Го Него, в пълна възкресенска слава – победоносен над смъртта, ада и дявола. Той им показва ръцете Си, нозете Си, прободеното Си ребро. След това вдъхна върху тях и им каза: „Приемете Святия Дух!”

Какви славни истини! Откровение след откровение! Едно ново помазание, едно ново поръчение да се отиде в Неговото име, сила за вързване и развързване, победа над силата на греха.

Това се оказа твърде много за учениците, особено за Тома. Той реагира с пасивно отчаяние. Петър каза: „Отивам да улова риба.” Другите ученици отидоха с него.

Сякаш Петър не искаше да има нищо общо с високата цена на откровението. Той вече нямаше ли един провален изпит зад себе си? От онази горделива хвалба, че никога няма да изостави своя Господ, до отчаянието от отричането Му. Всичко това беше твърде много за Петър. Мисля, че знам какво точно той си каза, докато се връщаше към рибарските си мрежи – „Никога няма да се справя; твърде глупав съм, за да разбера начина, по който Бог работи. Не мога да разбера кръста, а как въобще ще разбера възкресението Му? Духовно не се развивам. След всичкото време прекарано с Него, нищо не успях да разбера. Нека по-умните от мен да продължат с Него. Винаги ще Го обичам, но не искам повече да задълбавам в сериозни размисли за Христос. Искам си само моето нещо, по моя кропък, тих начин.”

Макар и по различни начини, повечето от нас реагират вербално на духовното разочарование по един и същ начин. В своето отчаяние ние ставаме подтиснати и мързеливи за духовните неща – нито студени, нито горещи. Навлизаме в духовен вакуум. Накрая желаем да се молим, но нямаме мотивация да го извършим. Съвестта ни е ужилена, защото сме пренебрегнали словото Му, но желанието да го изучаваме ни е напуснало. Намираме се в ужасно състояние.

Знаем, че Господ ни е призовал да продължим в Него, да отидем по-дълбоко – но тъй като не разбираме отчаянието си, ние отново се връщаме към старите си пътища. Застояваме се. И което е най-лошо – започваме да се чувстваме виновни за летаргията ни. Увеличат се страховете ни, че никога няма да станем това, което Бог иска да бъдем. Затова се връщаме към заетостта си – някои се впускат в треска за пазаруване, други – в хобитата си. Някои търсят избавление в построяването на нещо или в започването на нов проект. Времето, което преди прекарвахме в растеж в Бога, го пропиляваме под някаква форма на „риболов“ – и в едно все повече увеличаващо се робство към детайлите. Ставаме лекомислени и нерешителни.

Колко пъти казвах на Господа и на себе си – „Никога няма да разбера Божиите неща както трябва. Колкото повече чета, толкова по-малко ги схващам. Толкова съм глупав и духовно сляп, че не мога да запомня това, което чета и чувам. Колкото по-гладен ставам, толкова по-малко раста. За всяка крачка напред, правя две крачки назад. Защо други Божии хора получават толкова ясни откровения и знаят толкова много за Христос – а аз се боря, постя, моля се, и виждам толкова малко. Господи, имам ли някакъв напредък?“

Брат Спаркс има насърчително слово за нас. Той написа:

„Може да възприемем различен курс на действие, когато сме объркани, когато се намираме в трудност или сме в изпитание. Когато Господ се скрие и не можем да Го видим или чуем и не можем да почувстваме, че е с нас; Той изглежда толкова далечен, сякаш е напуснал света ни. Сякаш краят на всичко, което сме очаквали, е дошъл и ние знаем къде сме; тогава сме склонни да тръгнем по път, който сами си избираме и така възприемаме алтернативи на непроменимата любов.“

„Предизвикателството е позитивно, защото това са опитности, които Господ позволява да ни се случат. Не е грешно да се каже, че има времена, когато Господ се крие, когато Господ позволява да се чувстваме изоставени, когато изглежда Господ затваря небето за нас, така че двупосочната комуникация с Него не съществува. Всичко, което сме търсили, очаквали или проповядвали, е приключило и разрушено и ние сме оставени в руините му.“

„Господ наистина постъпва така и особено когато има пред Себе Си хора, които ще са значими за Него. Хората, които ще са значими за Него преминават през сериозни опитности като тези и целта е те да получат основа, която ще Му позволи Той да ги употребява. Никога няма да бъдем употребени, освен ако не устоим в бурята. Безполезни сме за Господа, ако рухнем, когато всичко около нас и в духовния ни живот е стигнало до задънена улица. Ако тогава се предадем, ние сме безполезни за Господа. Целият въпрос за това колко полезни за Господа ще бъдем в бъдеще е основан върху любовта ни към Господа, която не се предава и

не казва: ‘Отивам на риболов’, ‘Избирам алтернатива на следването на Господа,’ ‘Избирам алтернатива на това да продължа с Господа заради тази ситуация’.”

„Затова Господ се върна при него веднъж, два пъти: ‘Следвай Ме!’, ‘Следвай Ме!’ ‘Ти се върна назад, когато беше в изпитание, в тест – сега следвай Ме.’ Трябва да следвате и да продължите да следвате, когато не можете да Го видите, когато не знаете къде е Той, вие трябва да продължите. Има само един вид хора, които ще бъдат използвани като Петър. Основата на всичко беше личната любов към самия Господ, не поради това, което Той тогава правеше за Петър, а заради Него. О, това е трудно – само Бог знае колко е трудно – да Го обичаш заради Него, когато изглежда Той не върши нищо за нас. Това е предизвикателството на любовта.”

Заклучение

Да, апостол Петър отиде да лови риба и по Господната заповед той хвърли мрежата си на противоположната страна и имаше невероятен улов. По-късно, докато Петър отделяше улова си, Исус му каза: „Обичаш ли Ме повече от тези?” С други думи: „Петре, ако Ме обичаш, върни се на предишното място. Следвай МЕ! Храни овцете Ми! Спри да правиш своето си нещо – събуди се! Ако Ме обичаш, тази любов ще те преобърне и ще те върне на пътя на растеж и годност за Божието дело.”

Преминаваш ли през най-трудния си период сега? Въртиш ли се на едно място на духовните си колела, в монотонността на сухотата? Намираш ли за трудно дори да разбереш или обясниш това, през което преминаваш? Имам един въпрос към теб: наистина ли Го обичаш? Това е всичко, което Той иска от Теб – любов, която се покорява. Имаш ли болки заради растежа. Всичко това е част от процеса на растеж към зрялост в Христа. Божията ръка е върху теб повече от всякога. Сатана знае това и опитва всичко по силите си, за да те отклони чрез лъжи и илюзии. Движи се със сляпа вяра, докато радостта се върне – а тя ще се появи. Излез от бурята си и не се тревожи за това дали ще ти стигнат силите. Ще преминеш на другата страна и ще осъзнаеш колко много си пораснал. Никога повече не позволявай на периодите ти на сухота и застой да те отчаят. Радвай се в тях – те са част от Божия план да ни въведат в Неговата цел и мисли за нас.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Going Fishing](#) / [На риболов](#)